

נהרדעי: הלכתא כוותיה דרב ששת, שפשט ממשנתינו שמעשה ידיה לאחין.

רב אשי אמר: הלכתא כוותיה דרב, שמעשה ידיה לעצמה.

ומסקינן: והלכתא כוותיה דרב.

מתניתין:

המארא את בתו כשהיא קטנה או נערה — וגרשה בעלה, ואחר כך אירפה אביה שוב, ושני אירוסין אלו היו בימי קטנותה או נערוּתה — ונתארמלה [נתאלמנה], כתובתה של. (32) והיינו, תשלום שתי הכתובות מגיע לאב. ומשנתנו סוברת שמגיע תשלום כתובה גם לארוסה.

אבל אם השיאה אביה — וגרשה בעלה, ושוב השיאה אביה, ונתארמלה — כתובתה שלה. שתי הכתובות מגיעות לה, היות ומזמן שהשיאה אביה בפעם הראשונה פקעה רשותו של האב ממנה, (33) והזכות של הכתובה נקבעת לפי שעת הגביה ולא לפי

שעלה ונסמך קראו לו רבי זירא. והיינו שיש אומרים שאמר דבר זה לפני שעלה לארץ ישראל, ויש אומרים שאמרו לאחר מכן⁽³⁰⁾ אמר רב מתנה אמר רב: בת הניזונת מן האחין — מעשה ידיה לעצמה.

דכתיב בעבדים כנעניים: "והתנחלתם אותם לבניכם אחריכם", ודרשינן: אותם לבניכם — ולא בנותיכם לבניכם:

מגיד הכתוב שאין אדם מוריש זכות בתו לבנו.

אמר ליה אבימי בר פפי: דבר זה שקוד [הוא שמואל, ונקרא כך משום שהלכה כמותו בדיני, ושוקד על דבריו לאמרם כהלכה⁽³¹⁾] אמרה.

ותמהינן: שקוד מנו [מיהו]? הרי שמואל הוא! והא רב אמרה, ולא שמואל!

ומבארין: אימא הכי: רב אמרה, ואף שקוד אמרה.

אמר מר בר אממר לרב אשי, הכי אמרי

מדכתיב "ואם מאן ימאן אביה לתתה לו כסף ישקול כמהר הבתולות" — מכאן סמכו לכתובת אשה מן התורה, וילפינן שיהא זה — כזה, ממילא שמעינן נמי דכתובת נערה — לאביה היא, כמו קנס. אבל לשיטת ר"י דמתניתין, שאף בהשיאה — כתובתה לאביה, וסבירא ליה נמי דכתובה דרבנן, צריך ביאור טעמו של דבר, אמאי היא דאב. [והביא דבירושלמי איתא דהטעם כדי שיקפוץ האב ליתן לבתו נדונייה בעין יפה].

33. כך פירש רש"י. ובתוס' הביאו שריב"ן פירש דכולה מתניתין מיירי באשה אחת, עיי"ש.

30. אמנם בתוס' במס' מנחות [מ ב] כתבו, שרבי זירא לאו היינו רב זירא. עיי"ש ראיתם.

31. כך פירש רש"י. ובערוך איתא, שהיה שוקד על דלתי תורה.

32. כתב תורי"ד, דהיינו טעמא כיון שביד האב לקדשה, וזכאי בכסף קידושה, זכאי אף בכתובתה.

והפני יהושע כתב, דלתנא קמא איכא למימר דכיון דסתם משנה ר"מ היא, ושמעינן לקמן בפרק אף על פי [דף נו] דסבירא ליה דכתובה דאורייתא, ולעיל בפרק קמא [י'] ילפינן לה